

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

publicam tranquillitatem tentaverint. Præterea discretè damnatis Episcopis inhibent ne ad Principes accedant, néve rescripta impetrent, quæ nulla esse pronuntiant ijdem Augusti, si eorum Episcoporum damnatio peracta sit justam ob causam. *Quicumque resistentibus sacerdotibus fuerit episcopati loco detrusus & nomine, si aliquid vel contra sententiam vel contra quietem moliri fuerit deprehensus, rursusque sacerdotium petere à quo videtur exclusus, procul ab ea urbe quam indignus infect, secundum legem divæ memoriæ Gratiani, centum millibus vitam agat.* Infrà: *Sis hujusmodi personis tenore presentis legis incitium sacra nostra adire secreta, & impetrare rescripta. Omnia defectis per culpam sacerdotio personis quæ impetrata sunt, infecta permanent.*

XIII. Manet itaque sententia à me paulò antè prolata, judicia nempe in synodis provincialibus lata adversus Episcopos appellationi obnoxia non fuisse secundùm antiquos canones, tamen si revisioni locus esset si ita Princeps rescripto juberet. Obtinebat ea consuetudo, non solum in Oriente, sed etiam in Gallia; ut constat ex iis quæ Valerianus Episcopus Autissiodorensis dissevit in synodo Agrippinensi quæ anno CCCXLVI. habita est adversus Euphratam illius civitatis Episcopum. Eum quinque Episcopi deposuerant propter hæresim. Primi verò iudices optarunt ut damnatio ab ipsis decreta confirmaretur & approbaretur à majori Episcoporum Gallicanorum numero. Eam itaque ob causam Metropolitanos octo provinciarum evocarunt ad Coloniam Agrippinam, Treverensem nimirum, Arelatensem, Lugdunensem, Vefontionensem, Moguntinum, Remensem, Senonensem, & Rothomagensem; qui eò accesserunt ad postulatam fratrum, ut ipsi aiunt. In eo Concilio Valerianus dixit validam esse depositionem à quinque illis Episcopis decretam, neque necessarium prorsus fuisse ut nova hæc congregatio fieret. Valerianus Episcopus dixit: *Etsi non omnes conseniores, hic apud Agrippinam Dei voluntate qui sumus adunati, convenissemus, suffecerat à quinque Episcopis Euphratam blasphemum, quia Christum Deum negat, pro meritis suis sententiarum * eodem jure esse depositum.* Infrà: *Ideo eundem cenfeo justè esse depositum.* Idipsum luculentius probant verba Amandi Episcopi Argentoratensis in eodem Concilio, quæ sic habent: *Amandus Episcopus dixit: Siquidem in presenti, quando Euphrata à quinque Episcopis sententiam accepit, me inter ipsos fateor esse consensentem, qui epistolis meis ad eundem deponendum consensi, secundum falsam doctrinam ipsius, qui Christum Dominum*

Deum negat, merito in ipsum sententiam colatam esse constat. ad ejus damnationem consentio.

XIV. Saturninum Episcopum Arelatensem Gallicani Episcopi in synodo Parisiensi excommunicarunt anno trecentesimo sexagesimo secundo: qui, nulla mentione facta confirmationis à Romano Pontifice decretæ, synodicam suam epistolam miserunt ad Episcopos Orientis. Significant se inter excommunicatos reponere Auxentium & reliquos Episcopos quos excommunicatos fuisse scripserant Episcopi orientales, tum denuntiant excommunicatum à se fuisse Saturninum Arelatensem. Saturninum, qui statutus salubribus impiissimè contradixit, secundùm fratrum nostrorum geminas jam literas excommunicatum ab omnibus Gallicanis Episcopis caritas vestra cognoscatur quem & vetera, dissimulata jamdiu licet, crimina & cetera edita epistolis suis novæ temeritatis irreligiositas indignum Episcopi nomine esse fecerunt.

CAPVT III.

Synopsis.

I. Synodus Sardicensis jus illud imperatorium, nempe decernendi revisiones, transfudit in Episcopum Romanum.

II. Ei synodo occasionem dedit causa Athanasij in synodo Tyria & Antiochena damnati. Attamen Julius Episcopus Romanus eum in suam communionem recepit, spreta orientalium intercessione.

III. Cum ex ea contradictione schisma immineret inter Ecclesias, Imperatores Concilium convocarunt apud Sardicam. Res tamen in divortium abiit, eo præteritum, quod Episcopi occidentales publicè reciperent Episcopos defectos.

IV. Synodus Sardicensis defectos sedibus suis restitui postulavit à Constantio. quod ille imperavit. Synodica epistola Concilij Sardicensis nullam mentionem facit canonum apud Sardicam conditorum.

V. Inquiritur an Concilium Sardicense sit Oecumenicum. Convocatio ejus ea mente facta est ut esset Oecumenicum. Verum, ob divortium, censi tantum potest occidentale. quo modo illud vocant Hilarius & Epiphanius.

VI. Huic Concilio debetur prima origo juris Summi Pontificis, quoad depositiones Episcoporum. Nihil tamen statuit adversus supremam synodorum provincialium auctoritatem. Concessit enim tantum jus decernendi revisionem. Revisio autem multum differt ab appellatione. Sed hinc nata errandi occasio, quod Synodus Sardicensis improprie utatur verbo appellandi & provocandi.

VII. Decernere igitur poterat Episcopus Romanus causa retractationem; remisso videlicet integro judicio ad Episcopos provincia, & ad finitimos. Revisio non impediabat quin sententia depositionis mandaretur executioni.

VIII. Novam esse hanc institutionem probatur ex Osio Cordubensi, qui synodo præsidebat.

Lex illa Gratiani erat in appendice eod. Theodos. pag. 74.

* Legendum est. que jure esse depositum.

I. X. Perturbatus est ordo canonum Sardicenfium. X. Canon tertius Epifcopo Romano tribuit jus discernendi revisionem, aut eam denegandi. Quartus verò prohibet ne quis ordinetur in loco dejecti, donec apud apofolicam fedem determinatum fuerit an revisio concedenda fit. Sed non precipit fupersedendum effe interim de pofitione.

XI. Sepsimus edicit ut fi revisio concedenda fit, Epifcopus Romanus det iudices ex vicina provincia, qui caufam retrahent cum primis iudicibus. Tum poffe illum mittere Legatum qui fynodo prafideat.

XII. Interpretes Graci non ceperunt fenfum horum canonum. Contendunt enim licere Epifcopo damnato rurfum appellare à iudicio Epifcoporum quos Pontifex Romanus delegaverit, quod falsum est. Reftum hoc loco vidit Hincmarus.

XIII. Leges civiles prohibent ne iudex appellationis caufam remittat in provincias, quod fraudi fuit Balsamoni; cum non intelligeret in Concilio Sardicenfis non agi de appellatione, fed tantum de revocatione. Explicantur ambages Balsamoni.

XIV. Explicatio canonum Sardicenfium propofita ab auctore, petita est ex Hincmaro in epiftola ad Ioannem octavum nomine Caroli Calvi fcripta.

XV. Canon Sardicenfis non vetat quin damnatus poffit etiam implorare auxilium Principis.

XVI. Indicatur difcrimen auctoritatis imperatoria & eius que tributa est Epifcopo Romano in Concilio Sardicenfis.

XVII. Referuntur ipfa verba canonum Sardicenfium.

I. CANONE itaque Nicæno firmata est, uti diximus, fuprema fynodo: rum provincialium auctoritas in ferendis iudiciis: quæ temperata fuit refcriptis Principum, qui revisiones caufarum fieri precipiebant. Hinc novæ regulæ data occasio, quam Sardicenfis Concilium condidit anno trecentefimo quadragesimo feptimo, qua transfufa est in Epifcopum Romanum potestas illa quæ Imperatoribus competeat concedendi revisiones hujuscemodi; eo tamen adhibito temperamento quod infra adnotabitur in explicatione canonum hujus Concilij, postquam ejus celebrandi caufas exposuero.

II. Ei occasionem fubministravit caufa sancti Athanasij Epifcopi Alexandrini. Quippe eum Epifcopi orientales, qui factionis erant Eusebij Nicomedienfis Epifcopi, vel quos artificis ille fuis incautos decipiebat, in fynodis Tyria & Antiochena damnaverant. Contra, Iulius Epifcopus Romanus in fynodo Romana, quæ ex Epifcopis Italiæ constabat, Athanasium recepit in communionem suam, in fuperhabita interceffione orientalium, qui Romam miserunt decretum damnationis adversus Athanasium decreta. Hæc ergo, ut dixi, occasio fuit celebrandi Concilij.

III. Nam Imperatores Constantius & Constans, cupientes extinguere schisma ea

occasione emergens, literis fuis Concilium convocarunt apud Sardicam; quæ Illyrici civitas erat, in Imperio occidentali fita, & in confinio Thraciæ, quæ ad Imperium Orientis pertinebat. Convocatum illud fuit ex magnis provinciis utriusque Imperij: sed numerus Epifcoporum coërcitus est ad octoginta ex unoquoque Imperio. Cum orientales Sardicam conveniffent, occidentales fe conjungere noluerunt, neque cum eis corpus Concilij conftituere, probabiliter in fpeciem argumento. Declararunt enim ferre fe non poffe ut Athanasium & Marcellum Ancyranum communionem fua publicè honeftarent occidentales, quòd de retrahenda eorum excommunicatione ageretur, deque eorum de pofitione à fuperioribus fynodis decreta; cujus iudicij executio retardari non poterat eo prætextu quòd Concilium Romanum eufdem Epifcopos in fuam communionem fufceperiffent, cum ea ipfi auctoritas non compereret. Nos enim omnino illis communicare nolimus, nifi eos quos damnavimus projeciffent, & dignum honorem Concilio Orientis tribuerent, inquit illi in fua epiftola fynodica. Quoniam verò occidentales eis morem in hac parte gerere recufabant, arrepta est protinus ab orientalibus occasio divortij, quòd probè intelligerent fieri non poffe quin calumniæ Athanasio impactæ detegerentur; idèoque noctu auferunt in Thraciæ urbem Philippopolim. Illic actiones Concilij fui continuarunt, fub nomine Concilij Sardicenfis, adversus occidentales, quemadmodum ifti Sardicæ, quòd fynodus convocata fuerat, eam continuarunt adversus auctores factionis orientalium.

IV. Conftabat fynodus illa Sardicenfis ex octuaginta Epifcopis Occidentis, ac præterea ex aliquot Eusebianis, qui agnoscetes dolos & malam fidem fociorum fuorum, feceffione ab eis facta, legitimo conventui adhæferunt. Hæc ergo fynodus, quæ Sardicæ conftitit, Athanasium & Marcellum fedibus fuis reftitui juffit. Reftitutionem autem illam fcriptis quaquaverfum fynodicis epiftolis fignificavit Imperatoribus, Iulio Epifcopo Romano, Ecclesiæ Alexandrinæ, & univerfis Epifcopis Ecclesiæ catholicæ. Constantius, à fratre fuo Conftante & à Legatis veri Concilij Sardicenfis rogatus, refcripto juffit ut Athanasium aliique Epifcopi qui dejecti fuerant, fedibus fuis reftituerentur. Ac licèt Conftans factione Magnentij tyranni tum occifus fuiffet, Conftantius, tamen in inimicis Athanasij aperte faveret, Epifcopos tamen fedibus fuis reddi procuravit. Interim dum hæc agebantur,

Athanasius ex urbe Roma in Orientem, ubi Constantius morabatur, accedens, indeque Alexandriam profectus, synodicam de restitutione sua epistolam subscribi obtinuit à c c c x l v. Episcopis ex Oriente aut Occidente. Epistola porrò illa nihil aliud continet præter restitutionem Episcoporum & causas ob quas eam fieri synodus decreverit, tum depositionem nonnullorum Episcoporum factionis orientalium; nulla interim mentione facta canonum apud Sardicam conditorum.

V. Historiam Concilij Sardicensis heic per aversionem describendam esse existimavi; quoniam observatio illa, quæ verissima est, & colligitur ex variis locis Athanasij & Hilarij, valde conducit ad decidendam celebrem illam controversiam, quam illustrissimi Cardinales Baronius & Perrenius summa cura tractant, an videlicet Concilium Sardicense sit Oecumenicum. Hac verò quaestione semel definita, facilis esse videtur responsio an. x x i. canones in Sardicensi synodo editi ejusdem auctoritatis sint ac Nicæni. Cui quaestioni respondeo, convocacionem hujus Concilij ea mente factam esse ut Concilium Oecumenicum celebraretur, id est, compositum ex Legatis omnium Diececeson & magnarum provinciarum Imperij orientalis & occidentalis, intra quorum limites Ecclesia Christiana penè coerceretur. Sed quia divortium antè contigit quàm Concilium foret constitutum ex Episcopis utriusque Imperij, res in eo definitæ spectari non possunt nisi tanquam à Concilio occidentali decretae, quandoquidem decretae sunt absentibus Episcopis orientalibus. Sanè sanctus Hilarius Episcopus Pictaviensis, qui tum vivebat, itémque Epiphanius, Concilium illud Sardicense vocant Concilium Occidentalium. Nam quod ad c c c x l v. Episcopos attinet; referri numerus ille non potest ad eos tantum qui Concilio interfuerunt, sed etiam ad eos qui restitutioni Athanasij subscripserunt post celebrationem Concilij.

VI. Huic tamen Concilio debetur prima origo juris Summi Pontificis quoad judicia canonica Episcoporum. Quanquam si rem propius introspeciamus, neque canonum verba egrediamur, manifestum erit nihil illic statutum esse adversus supremam synodorum provincialium auctoritatem canone Nicæno firmatam. Fateor equidem hætenus univèrsis persuasum fuisse repertam esse in synodo Sardicensi legem de appellationibus adversus Episcoporum judicia, easque à Summo Pontifice judicandas esse ex

præscripto hujus Concilij. Verùm ut ab ea persuasione recedam facit quod à me observatum est, nempe jus tantum concedendi revisionem à synodo Sardicensi introductum esse in gratiam sedis apostolicæ & in quodam velut detrimentum auctoritatis imperatoris. Hæc interpretatio mea est: quam cum aliquot viris doctis aperuissem, eam illi suffragio suo comprobarunt. Discrimen quippe est inter appellationem & revisionem. Illa namque integram causæ cognitionem transfert ad judicem superiorem, qui quaestionem excutit & definit in suo tribunali. At revisio definitivum iudicium relinquit priori jurisdictioni, ea ratione, ut prioribus iudicibus novi etiam adjungantur; ut constat ex quadam constitutione Græca quam Cujacius restituit in suis Observationum libris. Sed huic persuasioni quam dixi occasionem dedit ipsa synodus Sardicensis, quæ vocibus *appellandi* & *provocandi* improprie utitur, quòd retractatio vicem subeat appellationis. Vnde factum ut sequens ætas existimaverit in his canonibus agi de vera appellatione, juxta propriam hujus vocis significationem.

VII. Attamen jus in ea synodo quaesitum Episcopo Romano diversum prorsus est à iudicio appellationis, cum nihil aliud ei concessum sit quàm ut decernere possit causæ retractacionem. Quippe synodus statuit ut si Episcopus damnatus Pontificem Romanum appellaverit, in potestate ejus sit appellationem respuendi, quo pacto sententia Episcoporum provincie confirmabitur, aut eam admittendi. Quo casu, debet Episcopus Romanus iudicium integrum remittere ad Episcopos provincie, & ad finitimos, ut illi causæ cognitionem suscipiant præsentè Legato Summi Pontificis, si is existimaverit mittendum esse. Præterea, appellationis ea vis est ut priore interim sententia supersedendum sit. quod aliter obtinet in revisione. Nam confugium illud ad apostolicam sedem non impedièbat quin interim sententia depositionis executioni mandaretur.

VIII. Hujus autem juris novam esse institutionem probant verba canonis. *Si placet vobis* (inquit Osius Cordubensis Episcopus, qui synodo præsidebat) *sancti Petri Apostoli memoriam honoremus*. Non ait confirmandam esse antiquam traditionem, quemadmodum fieri consuevit in negotiis quæ renovatione tantum aut explicatione juris antiqui indigent.

IX. Institutio porrò illa continetur in tribus canonibus apud Dionysium Exiguum & apud Cresconium in Breviario Canonum,

Vide supra in Ad-
dit. ad cap. 16.
lib. 2.

Epist. suprà lib. 1.
cap. 15. f. 54

Hilar. in lib. ad-
versus Constantium.
Epiphanius
lib. 71.

tertio videlicet, quarto, & septimo. Transpositi sunt tamen haud dubie hi canones, remouendique ab hoc loco sunt quintus & sextus, qui de materia prorsus diuersa tractant, ut tertius, quartus, & septimus simul collocentur. Quod eo eordine fieri potest, ut ponantur v. vi. & vii. quemadmodum citantur in collectione Ferrandi Diaconi; vel iiii. iiii. & v. ut habet collectio Græca.

X. Vnusquisque eorum canonum, quos ex collectione Dionysiana ab Ecclesia Romana recepta proferam, quiddam speciale continet quod in aliis non habetur. Quippe tertius iubet ut si quispiam Episcopus existimet sibi iustam causam suppeterere postulandi ut negotium retractetur, primi iudices ad Episcopum Romanum scribant, ut si retractandi locus erit, is iudices donet; si verò secus ei visum fuerit, res constituta suum robur obtineant. Itaque hic canon Episcopo Romano tribuit supremam auctoritatem discernendi revisionem, aut eam denegandi, dato insuper jure delegandi novos iudices. Canon autem quartus vetat ne in locum Episcopi dejecti alius substituatur, donec causa fuerit in iudicio Episcopi Romani determinata. Vis pontificiæ auctoritatis continetur hoc canone. Ejus porrò sensus hic est, ut velit non antè ordinari posse Episcopum in loco depositi quàm determinatum fuerit apud apostolicam sedem an revisio concedenda sit dejecto, atque adeo supersedendum esse interim quoad hoc executione iudicij facti in provincia. Nihil tamen hujuscemodi vetat quoad depositionem damnati, quam nihilominus peragebant, ut ostendami in capite vigesimo primo. Quanquam canon quintus & septimus Concilij Sardicensis id satis manifestè docent.

XI. Septimus ergo canon præscribit ordinem iudiciorum, postquam ab Episcopo Romano concessa fuerit revisio, atque ita agendum esse eo casu, ut Summus Pontifex donet iudices ex vicina provincia, qui causam retractent cum prioribus iudicibus; tum ut Pontifex Legatum quoque mittere possit Concilio præfuturum, si ipsi visum fuerit aliquem esse mittendum. Revisio hæc omnino similis est *propositioni* quam vocant *erroris* adversus decretum Parlamenti, quæ rescripto Principis instituitur: cui definiendæ interesse debent priores iudices, itèmq; par novorum iudicum numerus, ac præterea duo.

XII. Interpretes Græci Zonaras & Balsamo, qui commentarios ediderunt in hos canones Sardicenses, itèmq; Armeno-

pulus in Epitome canonum, genuinum eorum sensum non ceperunt. Contendunt enim licere Episcopo damnato rursus appellare à iudicio lato ab Episcopis quos Pontifex Romanus delegaverit. Rationem autem huius opinionis Balsamo petit ex canone quarto, tamen si is additio tantum sit ad tertium, ad supersedendum videlicet executione primæ sententiæ, ut ipsa canonis verba indicant. Id sanè vidit Hincmarus: qui post laudatos canones tertium & septimum Synodi Sardicensis, quarti synopsis his verbis expressit: *Interim tamen alter Episcopus non ordinetur.* At Zonaras, quem sequitur etiam Balsamo, secundam hanc appellationem institutam putat his verbis septimi canonis: *Quod si is qui rogat causam suam iterum audiri.* Et tamen certum est ea verba respicere tantum ad primum iudicium.

XIII. Hæret autem Balsamoni aqua, ex eo quòd cum legibus Principum prohibitum sit ne iudex appellationis causam remittat in provincias, hi tamen canones decernunt ut Pontifex Romanus iudices donet in provinciis. Itaque eò confugit ut dicat *presentem canonem esse specialem, & ita dictum esse propter viæ longitudinem, & ne vexetur Episcopi in adeo longinquam & alienam regionem trahendi.* At gravius laborat idem Balsamo in explicatione iudicij secundæ appellationis, quæ rursus committitur iudicibus delegatis ex provincia finitima ei à cuius iudicio appellatum fuit. Quod adversum est legibus; idèoque Balsamo id dictum esse putat *specialius*; nisi si quis dicere velit secundos iudices non esse eosdem cum primis. *Si autem dixerit, inquit, alios esse Episcopos qui sententiam tulerint, nihil invenies repugnans.* Sed lapsus heic non esset Græcus iste interpres, si animadvertisset novum istud iudicium institutum non esse ad iudicandam appellationem, sed ad retractandum negotium, neque duas in una eadèmq; causa appellationes introduci ab his canonibus, sed tantum ex postulationem.

XIV. Sed illud monendum est, non esse me inventorem huius interpretationis canonum Sardicensium. Eam quippe hausi ex illustri quodam loco Hincmari Remensis Archiepiscopi. Scribit is in epistola ad Ioannem octavam Papam, quæ nomine Caroli Calvi Imperatoris scripta est, auctoritatem à Concilio Nicæno tributam synodis provincialibus ad iudicandos Episcopos violatam non esse sed potius confirmatam in synodo Sardicensi, quæ præcipit ut causa Episcopi depositi terminetur in eius provincia, secundum sententiam nimirum eorum Episcoporum qui ipsum prius iudicaverant, itèmq; Episcoporum

Episcoporum qui in finitima provincia commorantur, coram Legato Summi Pontificis: Cujus sancta synodi (Nicænæ) constitutionem Sardicenses canones non convellunt, qui cum Pontificis Romani Vicario vel arbitrio causam Episcopi in provinciali synodo iudicati, etiam Episcoporum arbitrio vel iudicio qui eam judicaverunt, cum Episcopis qui in finitima & propinqua provincia sunt, precipiunt terminatis; quatenus sive in manenda sive in immutanda sententia, juxta canones Nicænos, commune sit placitum.

XV. Sanè vix credi potest tam promptos ac faciles fuisse Episcopos ut statim & absque ulla contradictione consenserint exiisse supra auctoritate quam possidebant ut iudicia sua simplici appellationi submitterent. Facilius eis persuaderi poterat ut approbarent tribui Episcopo Romano jus concedendi revisionem adversus eorum iudicia, id est, jus Imperatoribus quaesitum communicari cum Pontifice Romano, eaque ratione paulatim ac sensim sine sensu adimi Imperatoribus. Neque enim Concilium in universum id jus ademit Principibus; ut colligere possumus ex verbis canonis septimi, quæ sic habent: *Si appellaverit qui dejectus est, & confugerit ad Episcopum Ecclesie Romanæ.* Verbis quidem illis conditionalibus datur damnato facultas implorandi auxilium Episcopi Romani: Verùm id non impedit quin etiam possit adire Imperatorem, cujus auctoritatem in hac materia satis manifestè agnoscit synodica epistola Concilij Sardicensis paulò antè laudata.

XVI. Magnum tamen discrimen intercedit inter jus quod Imperatoribus competeat & illud quod Romano Pontifici tribuitur. Imperatores enim cum retractari negotia præcipiebant, majus Concilium congregabant; ad quod evocabant Episcopos ex diversis provinciis, prout eis libuerat. At canones Sardicenses modum adhibent auctoritati Episcopi Romani; cui nihil aliud licere volunt quàm ut novos iudices donet Episcopos ex vicina provincia, qui unà cum prioribus iudicibus intersint renovationi Concilij & iudicij. Nam Episcopi provinciales, qui iudicium tulerunt, interessè debent secundo iudicio; ut docet synodus ipsa in canone tertio, his verbis, *Concilium renovetur, renovetur iudicium;* itémque in septimo: *Renovetur examen.* Unde nil mirum si Dionysius Exiguus in lemmate hujus canonis retractandi vocabulum usurpat: *De provinciali synodo retractanda per Vicarios Episcopi urbis Romæ, si ipse decreverit.* Vox autem illa, ut jam adnotatum est, revisioni competit.

XVII. Post explicatam mentem canonum

num Sardicensium; reliquum est ut ipsa eorum verba describamus.

CANON. III. *Osus Episcopus dixit: Quod si aliquis Episcopus iudicatus fuerit in aliqua causa, & putat se bonam causam habere, ut iterum Concilium renovetur, si vobis placet, sancti Petri Apostoli memoriam honoremus, ut scribatur ab his qui causam examinarunt Iulio Romano Episcopo. Et si iudicaverit renovandum esse iudicium, renovetur, & det iudices. Si autem probaverit talem causam esse ut non refrectur ea quæ acta sunt, quæ decreverit, confirmata erunt. Si hoc omnibus placet. Synodus respondit: Placet.*

CAN. IV. *Gaudentius Episcopus dixit: Ad dendum, si placet, huic sententia, quam plenam sanctitate protulisti, ut cum aliquis depositus fuerit eorum Episcoporum iudicio qui in vicinis locis commorantur, & proclamaverit agendum sibi negotium in urbe Roma, alter Episcopus in ejus cathedra, post appellationem ejus qui videtur esse depositus, omnino non ordinetur nisi causa fuerit in iudicio Episcopi Romani determinata.*

CAN. VII. *Osus Episcopus dixit: Placuit autem ut si Episcopus accusatus fuerit, & iudicaverint congregati Episcopi regionis ipsius, & de gradu suo eum decerint, si appellaverit qui dejectus est, & confugerit ad Episcopum Romanæ Ecclesie, si iustum putaverit ut renovetur examen, scribere his Episcopis dignetur qui in finitima & propinqua provincia sunt, ut ipsi diligenter omnino requirant, & juxta fidem veritatis definiant. Quod si is qui rogat causam suam iterum audiri, deprecatione sua moverit Episcopum Romanum ut è latere suo Presbyterum mittat, erit in potestate Episcopi quid velit & æstimet. Et si decreverit mittendos esse qui presentes cum Episcopis iudicent, habentes ejus auctoritatem à quo destinati sunt, erit in suo arbitrio. Si verò crediderit Episcopos sufficere ut negotio terminum imponant, faciet quod sapientissimo consilio iudicaverit.*

CAPVT IV.

Synopsis.

I. Inquiritur an canones Sardicenses recepti fuerint per universam Ecclesiam. Probabile non est tam bonos fuisse orientales ut solius Romani Pontificis auctoritatem sua superiore esse consisterent. Nam schisma adversus illum recenter fecerant.

II. Contendebant ea tempestate orientales, res in Oriente iudicatas non posse retractari in Occidente. Probat ex epistola Concilij Antiocheni ad Iulium. Neque contradicit absolute Iulius; sed factò Athanasij inhaeret. Au tamen nihil adversus statum Nicæni Concilij tentari, si quæ synodus quæpiam statuit, in posteriore retractentur.

III. Recepti quidem Invidem Iulius Athanasium

Rt